

Roráty, Javorník 8.12.2020 - Pavlína Komárková

čtení: Řím 8,1-11

Bratři a sestry, nejdříve bych chtěla poděkovat za vaše pozvání. A přiznám se, že mě potěšilo a zároveň i trochu zaskočilo. Vždyť stejně dobře by tady mohl stát kdokoliv z vás.

Ale na druhou stranu: Písmo nás vyzývá, abychom byli připraveni vydat svědectví o naději, kterou máme. A vaší důvěry si vážím. A tak se s vámi zkusím podělit o naději, kterou mám já. Vždyť právě advent je obdobím, kdy si častěji než jindy pokládáme otázku:

Jsmo připraveni na Kristův příchod? Máme naději, že obstojíme? A co je vlastně to důležité, na čem záleží?

Hned v 1. verši našeho dnešního textu nám apoštol Pavel dává odpověď: Není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši. A ve verši 10 přečteného oddílu Pavel říká: Je-li však ve vás Kristus, pak vaše tělo sice podléhá smrti, protože jste zhřešili, ale Duch dává život, protože jste ospravedlněni.

Vy v Kristu a Kristus ve vás. Na tom stojí a padá celé křesťanství. Protože každý z nás je křesťanem jen do té míry, do jaké míry je v Kristu a Kristus v něm. Do jaké míry se nechá Jeho Duchem vést.

V úvodní písni jsme zpívali, že známe čtvrtý Kristův příchod. A to nám připomínají i čtyři svíce na adventním věnci. Ten první příchod – Kristovo narození v Betlémě, ten si v adventu a potom o Vánocích připomínáme často.

O tom druhém, kdy přišel v podobě Ducha svatého do našich srdcí při našem znovuzrození, tak o tom v adventu tak často nemluvíme. Ale tuto neděli jsme zapálili právě tuto druhou svíci, která nám připomíná Kristův příchod do našeho srdce. Připomíná nám, že Kristus působí v tomto světě i dnes. Skrze nás, když se mu podvolíme. Skrze ty, kteří jsou v Kristu Ježíši a On v nich. Skrze ty, kteří se nechávají vést Jeho Duchem. Kteří mu důvěřují. A pro ty už není žádné odsouzení. Ti mohou s důvěrou vyhlížet odchod z tohoto světa i Kristův příchod ve slávě, tedy 3. a 4. Kristův příchod.

Možná si někdo z vás říká: No dobře, ale Ježíš říká: „ po ovoci je poznáte“... To je přece důležité, jak žijeme, jestli druhé milujeme, jestli jsme k druhým milosrdní, jestli si umíme navzájem odpustit...

A já vám dávám za pravdu. To je důležité. Ale jestli se nám to nedaří, jestli tak často žijeme v rozhádaných rodinách, jestli si v sobě neseme zášť a staré křivdy a nemáme sílu si navzájem odpustit, pak nám nepomůže vzájemné napomínání, že je potřeba nést lepší ovoce.

Pak se potřebujeme soustředit ne na ovoce, ale na Krista. Naslouchat Kristu. Mluvit s ním. Dívat se na něj. Nechat se vést Jeho Duchem. Přestat hledat vinu v těch druhých a podívat se na svůj vztah s Kristem. Jak vážně to myslíme, když se modlíme: odpusť nám stejně tak, jak my odpouštíme...

To máte jako tyto barborky. Utrhla jsem je sice až dnes, ale možná do Vánoc ještě vykvetou. Když budou ve vodě a v teple, tak je to docela pravděpodobné. Možná jste si také nějakou ulomili a dali do vázy. Ale asi nikdo nečeká, že na těch větvičkách sklídí časem třešně. Ani kdybyste se snad namáhali s opylováním a já nevím s čím ještě. Kdybychom jim, nevím jak

domlouvali. Proč? No to je nám všem jasné: protože jsou ulomené. Prostě třešně se urodí na třešni. Ne na ulomené větvi. A s ovocem Ducha svatého je to stejné. Ovoce Ducha Kristova může urodit jen Kristus. Proto je tak důležité, abychom byli v něm, a On v nás.

Ježíš ve svém podobenství o vinném kmeni, říká: Zůstaňte ve mně a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. (Jan 15,4-5) To všichni známe. Jen to ne vždycky domýšlíme, co z toho pro nás vyplývá.

My v Kristu a Kristus v nás. Tam to všechno začíná.

No dobrá. Teoreticky je nám to jasné. Ale co to znamená prakticky?

Bratři a sestry, my v Kristu a Kristus v nás -to je vzájemný vztah. Ale ne ledajaký. Není to vztah podřízeného a šéfa. Ani to není vztah dvou kamarádů, co spolu občas zajdou na pivo. Být „v“ někom, to vyjadřuje ten nejintimnější, nejbližší, nejtěsnější vztah, jaký si dokážete představit. To je koinónia. To je skutečné obecenství, které s námi Pán Bůh chtěl od začátku mít. Proto přišel Ježíš na tento svět, aby nám umožnil mít s Otcem stejný vztah, jako s ním má On sám. Když se Ježíš modlí před svou smrtí na kříži, přimlouvá se za své učedníky a přimlouvá se i za nás. A za co se modlí? Co mu leží na srdci nejvíc? Ježíš říká: Neprosím však jen za ně (tedy za své učedníky), ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří. ...Aby všichni byli jedno, jako ty Otce ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás...aby byli jedno, jako my jsme jedno – já v nich a ty ve mně.(viz Jan 17,20-23). Ano. Proto Ježíš umírá: aby nám umožnil mít s Otcem stejný vztah, jako s ním má On sám. A proto přišel v Duchu Svatém, aby tento vztah naplnil. Aby s námi sdílel náš život. Každou vteřinu našeho života. Každou maličkost. Protože život se skládá většinou z maličností. Přišel, aby nás vedl, napomínal ale i chránil a povzbuzoval. Aby skrze nás jednal. Aby nám byl Otcem, matkou, bratrem i přítelem. Aby se s námi radoval, když se radujeme, a plakal, když pláčeme. Aby nás provedl všemi těžkostmi a nástrahami života. A ano, aby nás provedl v hodinu naší smrti do svého království. Už tenkrát, v Getsemanské zahradě, toužil po tom, abychom byli tam, kde je On. V jeho blízkosti. Tak blízko, jak jen můžeme být. Je to nepochopitelné, ale je to tak.

Ale ještě nepochopitelnější je, že si toho často nevážíme, že mu nechceme ani naslouchat, natož pak Ho poslouchat. Radši se litujeme a utápíme se v těch našich žabomyších válkách. A nebo se honíme za prožitky a zážitky, abychom snad něco nepropásli a utrácíme čas hloupostmi. A nevidíme, že jsme na nejlepší cestě připravit se o to nejkrásnější, co nás mohlo v životě potkat.

Bratři a sestry, žijme v Kristu Ježíši, když jsme Ho přijali jako Pána.

Protože není žádného odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši. A v tom je i moje naděje.

Modleme se:

Děkujeme ti Pane Ježíši, že jsi z lásky k Otci i z lásky k nám přišel na tento svět. Děkujeme, že jsi přišel i podruhé v Duchu Svatém, abys s námi sdílel ty naše kolikrát zpackané a všelijak nedokonalé životy. A děkujeme, že s námi na oplátku sdílíš ten tvůj, ten nádherný, dokonalý bezhříšný. Děkujeme, že díky tomu smíme mít naději pro den soudu. Dej, abychom zůstávali v Tobě a Ty v nás. Amen